

[Fuglsang.]

lemkrigsårenes kornordninger, at man vil flytte byrderne fra herremanden over på husmændene. Socialt set betyder det pristigninger for forbrugerne i by og på land, og vi må ikke glemme de erfaringer, som viser, at kornpriserne har en vis tendens til at være retningsgivende for det almindelige prisniveau.

Vi erkender, at landbruget har vanskeligheder. Vi ved, at prisfaldet på husdyrprodukter har betydet en mindreindtægt for landbruget på et par hundrede mill. kr. i første halvår i 1957 sammenlignet med tilsvarende tidsrum i fjor. Vi er ikke blinde for, at der har været og også er afsætningsvanskeligheder. Vi ved, at der er en priskløft, et skævt forhold mellem priserne på landbrugets produkter og dets omkostninger. Vi kommunistere er også tilhængere af, at det arbejdende landbrug får sådanne produktionsbetingelser, at det giver dem, der arbejder ved erhvervet, en rimelig løn for deres arbejdsindsats og samtidig mulighed for at foretage de nødvendige investeringer for at kunne producere tilstrækkelig billigt og med konkurrencedygtige kvaliteter.

Spørgsmålet er bare, hvordan og til fordel for hvem politikken skal tilrettelægges. Vi har set de krav, som er stillet fra Landboforeningerne, og som stort set bygger netop på det grundlag, som det ærede medlem hr. Sønderup her ridsede op for os. Man siger, at løn- og omkostningsniveauet skal bringes i overensstemmelse med landets eksportvilkår, og alle erfaringer viser, at når man taler sådan, er det først og fremmest arbejdernes løn og arbejdslønnens pristalsregulering, man sigter til. Det vil sige, at samtidig med at man nu kræver brødkornpriserne forhøjet, vil man i virkeligheden hindre, at arbejderne lønmæssigt får dækning for det. Derimod har man ikke hørt meget om de store omkostninger, som skyldes monopoler og trustere, eller om foranstaltninger, som kan bevirke, at de prisfald, som er sket på det udenrigske marked, og som også producenterne kan mærke, får lov til at slå igennem til fordel for de danske forbrugere.

Vi har ikke noget imod det krav, som er stillet om en ændring i den kredit- og rentepolitik, der føres, men heller ikke her har vi set ret meget praktisk initiativ for at føre

det ud i livet. Vi har ikke noget imod, at ejendomsskatterne lettes, men en forudsætning herfor er, at de vigtigste og de mest tyngende statsudgifter virkelig effektivt bliver skåret ned.

Den linje, man fra det store landbrugs side tilrettelægger og stiller krav om at følge, kan efter vor mening ikke være den rigtige. Den viser kun ét, nemlig at man, når man fra den side taler om landbruget og landbrugets interesser, i virkeligheden kun mener sig selv; man tager ikke hensyn til de tusinder af småbrugeres interesser, for for dem — i hvert tilfælde for en overvejende del af dem — med deres dyriske produktion udgør korn og foderstoffer netop en ganske betydningsfuld omkostningspost, i hvert fald en post af langt større betydning end arbejdslønnen.

Dertil kommer, at en sådan økonomisk politik, som rammer småbruget, rent principielt vil betyde, at småbruget og dets samfundsmæssige stilling bliver forringet sammenlignet med de større brugsstørrelser.

Nu kommer man her med et lovforslag, som i første omgang — og mest — vil gavne det større landbrug. Men husmændene har også deres problemer. Deres indkomster er ingenlunde bedre end de større brugs; de har ingenlunde mindre brug for rede penge til investeringer o. lign. Hvad vil man gøre for at hjælpe dem?

Som et af det foreliggende lovforslags formål nævnes, at det sandsynligvis vil kunne begrænse svineproduktionen. I den forbindelse må vi vel stille det spørgsmål: hvor meget nytter en sådan begrænsning af svineproduktionen i Danmark? Hvis vi var alene på markedet, og det var vor egen topproduktion, som trykkede priserne, er det klart, at da lå sagen anderledes; men det er vi ikke; der findes andre, som er rede til at træde i vort sted, og hvad nytter det så i længden, om vi beskedent trækker os tilbage?

Nej, langt mere nødvendigt var det, at vi virkelig gjorde, hvad gøres kan, uden at skele til mere eller mindre snævre politiske interesser, for at skabe os nye markeder, og jeg vil gerne indrømme, at her tænker jeg ikke på fællesmarkedet, som tværtimod at udvide vor horisont vil bidrage til at isolere os fra store dele af verden, af den verden, som vi netop vil få brug for i frem-